

Antoni Oliver

Vista amb anys de distància, *Los siete magníficos* segueix essent una pel·lícula entretinguda, encara que no té el pols d'algunes altres obres del seu director, John Sturges, com per exemple *La gran evasió*. No obstant això, la pel·lícula tampoc hi perd tant amb el temps. La versió western de *Los siete samurais* de Kurosawa, ben mirat, poca cosa té a veure amb la pel·lícula amb què s'inspira, a excepció de la línia argumental. Un poble de grangers mexicans contracta set pistolers perquè els defensen d'uns bandits que no els deixen viure. Els set pistolers assoleixen el compromís moral de complir la paraula i ajudar a fer net de bandolers el poble. La pel·lícula, de 1960, té algunes característiques del que després seria l'anomenat "espagueti western", gènere iniciat, quatre anys més tard pel director italià Sergio Leone amb *Por un puñado de dólares* (1964) i *La muerte tenía un precio* (1965). Té una estètica més realista, personatges es-

quemàtics, unes actuacions hieràtiques -Yul Brynner fa sempre de Yul Brynner- i una música molt característica que acosten la pel·lícula l'espagueti i la diferencien del western clàssic. No hi ha grans espais oberts, hi ha pobles atrotinats, a mig fer, on tot sembla grapejat, migs abandonats, abunden els primers plans, i una certa atmosfera ombrívola.

Parlant d'aquesta pel·lícula, s'ha de fer una especialíssima referència a la música. El tema central és popularíssim -el dels anuncis de Marlboro-, tot un clàssic d'Elmer Bernstein. Si es veu la pel·lícula sense música no es nota una especial traça del director per donar-li agilitat i ritme, es tracta, realment d'un Sturges bastant desfibrat. És un film més aviat llarg i lent, però la música fa el miracle, subratlla magistralment cada escena. La cavalcada dels set pistolers cap el poble és lenta i desballestada, no hi ha una imatge que sugereixi èpica o grandesa, els cavalls semblen cansats, però la música dona a l'escena una vivacitat extraordinària. El tema central, que dona el to èpic, té el seu contrapunt

en el tema de quan apareixen els bandolers, que dona un aire sinistre a la banda. La varietat de recursos musicals i la coherència de tota la partitura van fer d'aquesta banda sonora tot un clàssic. Elmer Bernstein va estar nominat l'oscar a la millor banda sonora, però no va guanyar. Malgrat no tenir el guardó va obrir un camí en l'orquestració de bandes de música cinematogràfiques, no només en el western, sinó a altres gèneres. Però no tots els valors del film passen per la partitura. Hi ha unes interpretacions més que correctes, alguns bons diàlegs, i tot això fa que la pel·lícula, en conjunt, funcioni bé. Ofereix espectacle, acció i èpica, encara que Lee Van Cleef, el cap dels bandolers, s'hauria d'haver batut en un llarg duel amb el bo, Briner, i no despatxar la cosa tant fàcilment, per circumscriure's als canons clàssics. La pel·lícula va ser molt popular, la gent sortia del cinema cantant el tema central. Després d'aquesta pel·lícula, el western entrà, fora d'algunes excepcions, pel camí de l'espagueti de la mà de Sergio Leone. ■

